

به نام خداوند رحمتگر مهربان

الف، لام، میم. (۱) این است آیات کتاب حکمت آموز، (۲) [که] برای نیکوکاران رهنمود و رحمتی است، (۳) [همان] کسانی که نماز برپا می‌دارند و زکات می‌دهند، و [هم] ایشانند که به آخرت یقین دارند. (۴) آنانند که از جانب پروردگارشان از هدایت برخوردارند، و ایشانند که رستگارانند. (۵) و برخی از مردم کسانی‌اند که سخن بیهوده را خریدارند تا [مردم را] بی‌هیچ [دانشی از راه خدا گمراه کنند، و [راه خدا] را به ریشخند گیرند؛ برای آنان عذابی خوارکننده خواهد بود. (۶) و چون آیات ما بر او خوانده شود، با نخوت روی برمی‌گرداند، چنانکه گویی آن را نشنیده [یا] گویی در گوشه‌های سنگینی است؛ پس او را از عذابی پر درد خبر ده. (۷) در حقیقت، کسانی که ایمان آورده و کارهای شایسته کرده‌اند، باغهای پر نعمت خواهند داشت، (۸) که در آن جاودان می‌مانند؛ وعده خداست که حق است و هموست شکست‌ناپذیر سنجیده کار. (۹) آسمانها را بی‌هیچ ستونی که آن را ببینید خلق کرد و در زمین کوههای استوار بیشکند تا [مبادا زمین] شما را بجنباند، و در آن از هر گونه جنبنده‌ای پراکنده گردانید، و از آسمان آبی فرو فرستادیم و از هر نوع [گیاه] نیکو در آن رویانیدیم. (۱۰) این، خلق خداست. [اینک] به من نشان دهید کسانی که غیر از اویند چه آفریده‌اند؟ [هیچ!] بلکه ستمگران در گمراهی آشکارند. (۱۱) و به راستی، لقمان را حکمت دادیم که: خدا را سپاس بگزار و هر که سپاس بگزارد، تنها برای خود سپاس می‌گزارد؛ و هر کس کفران کند، در حقیقت، خدا بی‌نیاز ستوده است. (۱۲) و [یاد کن] هنگامی را که لقمان به پسر خویش -در حالی که وی او را اندرز می‌داد- گفت: «ای پسرک من، به خدا شرك میاور که به راستی شرك ستمی بزرگ است.» (۱۳) و انسان را در باره پدر و مادرش سفارش کردیم؛ مادرش به او باردار شد، سستی بر روی سستی. و از شیر باز گرفتنش در دو سال است. [آری، به او سفارش کردیم] که شکرگزار من و پدر و مادرت باش که بازگشت [همه] به سوی من است. (۱۴) و اگر تو را وادارند تا در باره چیزی که تو را بدان دانشی نیست به

من است. (۱۴) و اگر تو را وادارند تا در باره چیزی که تو را بدان دانشی نیست به من شرك ورزی، از آنان فرمان مبر، و[الی] در دنیا به خوبی با آنان معاشرت کن، و راه کسی را پیروی کن که توبه کنان به سوی من بازمی گردد؛ و [سرانجام] بازگشت شما به سوی من است، و از [حقیقت] آنچه انجام می دادید شما را با خبر خواهم کرد. (۱۵) «ای پسرک من، اگر [عمل تو] هموزن دانه خردلی و در تخته سنگی یا در آسمانها یا در زمین باشد، خدا آن را می آورد، که خدا بس دقیق و آگاه است. (۱۶) ای پسرک من، نماز را برپا دار و به کار پسندیده وادار و از کار ناپسند باز دار، و بر آسیبی که بر تو وارد آمده است شکبیا باش. این [حاکمی] از عزم [و اراده تو در] امور است. (۱۷) و از مردم [به نخوت] زُخ برمتاب، و در زمین خرامان راه مرو که خدا خودپسند لافزن را دوست نمی دارد. (۱۸) و در راه رفتن خود میانه رو باش، و صدایت را آهسته ساز، که بدترین آوازه ها بانگ خران است. (۱۹) آیا ندانسته اید که خدا آنچه را که در آسمانها و آنچه را که در زمین است، مسحّر شما ساخته و نعمتهای ظاهر و باطن خود را بر شما تمام کرده است؟ و برخی از مردم در باره خدا بی [آنکه] دانش و رهنمود و کتابی روشن [داشته باشند] به مجادله برمی خیزند. (۲۰) و چون به آنان گفته شود: «آنچه را که خدا نازل کرده پیروی کنید»، می گویند: «نه!» بلکه آنچه که پدرانمان را بر آن یافته ایم پیروی می کنیم؛ آیا هر چند شیطان آنان را به سوی عذاب سوزان فرا خواند؟ (۲۱) و هر کس خود را -در حالی که نیکوکار باشد- تسلیم خدا کند، قطعاً در ریسمان استوارتری چنگ درزده، و فرجام کارها به سوی خداست. (۲۲) و هر کس کفر ورزد، نباید کفر او تو را غمگین گرداند. بازگشتشان به سوی ماست، و به [حقیقت] آنچه کرده اند آگاهشان خواهیم کرد. در حقیقت، خدا به راز دلها داناست. (۲۳) [ما] آنان را اندکی برخوردار می سازیم، سپس ایشان را در عذابی پر فشار درمانده می کنیم. (۲۴) و اگر از آنها بپرسی: «چه کسی آسمانها و زمین را آفریده است؟ مسلماً خواهند گفت: «خدا.» بگو: «ستایش از آن خداست» ولی بیشترشان نمی دانند. (۲۵) آنچه در آسمانها و زمین است از آن خداست، در حقیقت، خدا همان بی نیاز ستوده [صفات] است. (۲۶) و اگر آن چه درخت در زمین است قلم باشد و دریا را هفت دریای دیگر به یاری آید، سخنان خدا پایان نپذیرد. قطعاً خداست که شکست ناپذیر حکیم است. (۲۷) آفرینش و برانگیختن

نپذیرد. قطعاً خداست که شکست‌ناپذیر حکیم است. (۲۷) آفرینش و برانگیختن شما [در نزد ما] جز مانند [آفرینش] يك تن نیست، که خدا شنوای بیناست. (۲۸) آیا ندیده‌ای که خدا شب را در روز درمی‌آورد، و روز را [نیز] در شب درمی‌آورد، و آفتاب و ماه را تسخیر کرده است [که] هر يك تا وقت معلومی روانند و [نیز] خدا به آنچه می‌کنید آگاه است؟ (۲۹) این [ها همه] دلیل آن است که خدا خود حق است و غیر از او هر چه را که می‌خوانند باطل است، و خدا همان بلندمرتبه بزرگ است. (۳۰) آیا ندیده‌ای که کشتیها به نعمت خدا در دریا روان می‌گردند تا برخی از نشانه‌های [قدرت] خود را به شما بنمایاند؟ قطعاً در این [قدرت] نمایی، [برای هر شکیبای سپاسگزاری، نشانه‌هاست. (۳۱) و چون موجی کوه‌آسا آنان را فرا گیرد، خدا را بخوانند و اعتقاد [خود] را برای او خالص گردانند، و [الی] چون نجاتشان داد و به خشکی رساند برخی از آنان میانه‌رو هستند، و نشانه‌های ما را جز هر خائن ناسپاسگزاری انکار نمی‌کند. (۳۲) ای مردم، از پروردگارتان پروا بدارید، و بترسید از روزی که هیچ پدری به کار فرزندش نمی‌آید، و هیچ فرزندی [نیز] به کار پدرش نخواهد آمد. آری، وعده خدا حق است. زنه‌ار تا این زندگی دنیا شما را نفریبد، و زنه‌ار تا شیطان شما را مغرور نسازد. (۳۳) در حقیقت، خداست که علم [به] قیامت نزد اوست، و باران را فرو می‌فرستد، و آنچه را که در رحمهاست می‌داند و کسی نمی‌داند فردا چه به دست می‌آورد، و کسی نمی‌داند در کدامین سرزمین می‌میرد. در حقیقت، خداست [که] دانای آگاه است. (۳۴)